

ŞAİRDEN ŞİİR GÖRÜNÜYOR!

İnsanlık var olduğu ilk günden bu yana sayısız deneyimler kazandı. Bu kazanımlarının içinden hayatın çirkinlikleri yeterince ayıkladığı söylenebilir mi? Hiç sanmıyoruz.

Gelecek için ortaya konulan tercihlerin çeşitliliği ve hızı insanı şaşkına çevirmiş durumda. Deneyimlerin içinden çıkardığımız sonuçların en memnun edici ve kalıcı olanı ise sanat olmuştur. Sanat sükûnet, incelik, dinginlik ve ruhsal denge sağlayan yönüyle benliğimizi biçimlendirme özelliği olan en keskin zihinsel üretimimizdir. Sanat insanlar arasında bütünleşmeyi sağlayan en sağlam, en güçlü varlık olarak canlılığını koruyor. Çünkü sanatın her türlü macerası insanlığa olumlu tecrübe ve birikimler kattı. Olumsuz katkısı olduğu iddia edilemez. İnsan sanatla temasında kendini hep daha özgür hissetti. En erdemsiz sanatçılar bile erdemin kutsamasını eserlerine nakşedip şiire döktüler. Sanatçının kusuru sanatı asla gölgede bırakmadı. Deneyimlenen gerçeklik niteliğimizi artırmaya devam etti. Sanat arınma yaratırken, sanatın ışığının kaybolduğu alanda pek çok yönelişler ruhsal kirlenmeye yol açtı. Sanatın yol göstericiliğini terk eden insanlık bunalımlarla boğuşmaya başladı. Gittikçe maddenin kuşatılmasına boyun eğmek zorunda kalan insan, ıstıraplarını artırmaktan başka bir şey yapmadığını bu çağa gelince anladı.

İçinde yaşadığımız karanlık çağın aydınlatıcıları şairler olacak. Maddenin içine hapsolmuş insanı ve insanlığı bulunduğu bu cendereden, ölmeden önce çıkaracak olan yine şiiirdir. Şiir, insanın orada ölmesine mani olduğu gibi insanlığın yeniden dirilişine de zemin oluşturacak güçtedir.

Maddenin ve matematiğin yok ettiği hayal dünyamızı yeniden diriltecek de şiiirdir. Zira bir soylu şairin dediği gibi; "İnsan hayal ettiği müddetçe yaşar." Yaşamak için şiire ihtiyaç var. İnsan, yaşadığını hissedebilmesi için şiire ihtiyacı duyar.

Çağlar boyu insan benliğinin doğası tahrip edilmiş, ilginç bir "seraya" dönüştürülmüştür. Hiçbir bitki "sera" ikliminde, doğadaki canlılığı kadar sağlıklı gelişim gösteremez. Doğadaki gibi serpilip büyümediği gibi doğada verdiği güzelliği, lezzeti veremez. İnsanı doğal iklimine davet eden şiirin sesine kulak vererek, insani fitratına yeniden kavuşabilir. Lakin bu zemin şairden şiirin görünmez olduğu günümüzde daha da olumsuz hal almıştır. Şair kalabalığından şiir gözükmüyor. Şiiri görünür hale getirmeliyiz. Türk şiiri sevgi ve merhamet dili Türkçenin Yunus'ça ışığını evrene salabilir. Şiiri, "21. Yüzyıl Türk Şiiri" görünür kılarak insanlık adına umutlanmamıza yol açabilir.

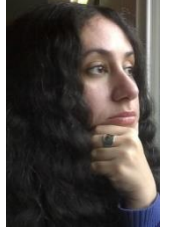
Akalemler bu umudu diri tutmak için çıkıyor.

akalemler

- Beste BEKİR
"Edebiyatta Çeviri iki Kere Sanattır"
"Yokluğunda"
- Burhan KALE
"İnsanın Yükünü Şiir Taşır"
- Hızır İrfan ÖNDER
"Arif Nihat Asya'ya Mektup"
"Çıkmazdayım"
- Çalgın MEHEMMED
"İstanbul"
- Işık Tekin MARSAK
"Arthur Schopenhauere olmak
Merhamet Ahlakın Temelidir"
- Kurtuluş ÇELEBİ
"Son Söz"
- İlknur İşcan KAYA
"Kul Tahtının Varisleri"
- Ali TACAR
"Bir Tütün Duman Çıkartıyor"
- Enes CAHAN
"Yeşil Devrim"
- Esra DUYAR
"Kültür Ataşesi"
- İbrahim SAVAR
"Köpekten Herkes Korkar"
- Ayşe ALGÜN
"İncelikler Silsilesi"

EDEBİYATTA ÇEVİRİ İKİ KERE SANATTIR

Beste BEKİR

Okumayı seven herkes dünya edebiyatının büyük klasiklerinin insanlığın ortak hafızasında önemli bir yer edindiğini bilir. Ancak bunun gerçekleşmesi yalnızca yazarın hayal gücüne, üslûbuna ve yazdıklarına bağlı değildir. Bir eserin dünya çapında başarısını mümkün kılan bir diğer önemli unsur da edebi çeviridir. Yüzyıllık Yalnızlık, Suç ve Ceza, ve hatta Savaş ve Barış gibi romanların bugün dünyada en çok okunan kitaplar olması, bize edebi çevirmenliğin ne denli vazgeçilmez olduğunu gösterir. Nitekim çevirmenler bir eserin dünyaya yayılmasında en az yazarın kendisi kadar etkilidir. Edebi çeviri yalnızca bir roman, şiir, oyun ya da hikayeyi başka bir dilde anlaşılır kılmayı değil, daha ziyade yazarın izini koruyarak esere yeni bir hayat vermeyi amaçlar.

İngilizce yazılmış bir kitabı Türkçe okumak, yalnızca bir yazarın yarattığı hikayeyi okumak değil, aynı zamanda bir edebi çevirmenin deneyimi ve profesyonelliğini özümsemektir. Yani demek oluyor ki, çevirmen “görünmez bir fail” olarak yazarın yazdığını ve üslûbunu sadık bir şekilde korumakla kalmamalı, aynı zamanda bu profesyonel çeviriyi başlı başına sanatsal bir olguya dönüştürmelidir.

Edebi

çevirmen söz konusu eserin her cümlesinin anlam içeriğini yakalamalı; kelimeler, ifadeler ve hedef dilin kültürel referansları ile yeniden formüle edebilmeli ve yazarın üslûbunu korumanın yanı sıra onun damgasını taşıyan “renk dokunuşlarını” ve simgesel ifadeleri sadakatle aktarabilmelidir.

Şunu da gözardı etmemek gerekir ki bir editöryal çevirinin başarılı olması için, yalnızca orijinal esere sadık olması değil, aynı zamanda çevirmenin becerisine bağlı bir katma değere sahip olması gerekir. Nihayetinde dünyanın dört bir yanındaki okuyucuları cezbetmek ve eserin çekiciliğini başka bir dile aktarmak çevirmenin profesyonelliği ve entelektüel birikimine bağlıdır.

Elbette ki edebi çevirinin de kendine göre birtakım zorlukları bulunmaktadır: Birçok durumda, karakterlerin adları veya hikayenin geçtiği yerlerin yalnızca orijinal dilde özel bir anlamı olabilir. Bu nedenle böyle bir durumla karşılaştığında çevirmen onları tercüme edip

etmeyeceğini veya olduğu gibi bırakıp bırakmayacağını iyi düşünmelidir.

Bilim-kurgu gibi bazı edebi türlerde ise eseri doğru bir şekilde yorumlamak ve tercüme etmek için

Edebi bilgi ve birikimine kendi yaratıcı becerilerini de katabilecek nitelikte bir çevirmen, eserin değerini yitirmeden başka bir dile çevrilmesi için olmazsa olmazdır. Bu nedenle bir edebiyat çevirmeni sadece profesyonel bir çevirmen değil, aynı zamanda nitelikli bir okuyucu ve iyi bir metin yazarı olmalıdır.

çevirmenin konuyla ilgili spesifik bir terminolojiye hâkim olması gerekir. Özellikle şiir gibi türlerde, eserin ait olduğu milletin kültürel özelliklerini (tarihi, coğrafi, sosyopolitik vb.) yansıtan ifadeleri, kelime oyunlarını ve retorik figürleri bilmeden ya da anlamadan yapılacak bir çeviri her koşulda yetersiz kalacaktır. İşte bu da çeviride bilgi birikiminin ne kadar önemli olduğunu gözler önüne serer.

Çevirmen bazı durumlarda hedef dilde hiçbir eşdeğeri olmayan ifadelerle de karşılaşabilir. Bu durumda yapacağı en doğru şey ise orijinal anlama en uygun alternatifi aramak olmalıdır.

Her şeyden önce, bir kitabın ya da metnin diğer dillerde de ilgi görmesi ve keyifle okunabilmesi için edebiyat alanında uzmanlaşmış bir çevirmenin elinden geçmiş olması gerekir. Edebi bilgi ve birikimine kendi yaratıcı becerilerini de katabilecek nitelikte bir çevirmen, eserin değerini yitirmeden başka bir dile çevrilmesi için olmazsa olmazdır. Bu nedenle bir edebiyat çevirmeni sadece profesyonel bir çevirmen değil, aynı zamanda nitelikli bir okuyucu ve iyi bir metin yazarı olmalıdır. “Basit bir çeviriyi” dünya çapında okuyucuları fetheden bir edebi esere dönüştürmek için yeterli sanatsal yetkinliğe ve entelektüel bilgi birikimine sahip olmalıdır.

Roman, şiir ya da herhangi bir edebi eseri yaratmak sanat ise; bu eseri başka bir dile çevirmek iki kere sanattır. Çünkü çevirmen edebi esere farklı dilde yeni bir ruh üfler. Dolayısıyla edebi çeviri, çoğu insanın sandığının aksine bir yazıyı doğrudan kelimesi kelimesine başka bir dile aktarmak değil, onu yazıldığı dilde anlayıp özüne sadık kalmak koşuluyla değerini koruyarak yeni bir sanatsal duyuşla âdeta yeniden doğurmaktır.

YOKLUĞUNDA

Yokluğun çekilmez çile,
sürünceme çaresizliği
uzadıkça uzayan

Saat gece yarısı,
kayıp giden kum tanesiyim
zamanın avuçlarından

Despot gardiyanmış meğer
sırdışlığına umut bağladığım gece
yalnızlığımı yüreğime tıkayan

Lime lime ediyor
hasretin akbabası
acıyan yüreğimizi

Heyhat!
müebbet mi verdin bize hayat
bu beklemek zindanı da neyin nesi?

Beste BEKİR

İNSANIN YÜKÜNÜ ŞİİR TAŞIR

Burhan KALE

Nesri "fukara şiiri" olarak gören Victor Hugo ciddi miydi? Oysa O'nun eserleri dünya şaheserleri arasında... Günümüzde bu anlamda "fukaralık" ile ilgili fikir yürüten var mı? Sadece roman değil nesrin diğer dallarında da ne kadar nitelik var hatta çok satanlarda bile... İnsanda bile insanlık vasıflarının azaldığı ya da değerini yitirdiği zamanlardan fazla bir şey beklemek hayal zaten...

Büyük bir alış veriş merkezinin içerisinde, şu salgın dönemi öncesinde, çok satan bir roman yazarının imza günü etkinliği düzenlenmişti. Daha çok gençlerin ağırlıklı da bayanların olduğu uzun bir sıra vardı... Yaşlı iki kadın, şaşkın bakışlarıyla ve meraklı gözleriyle bir süre bu kalabalığa bakındıktan sonra "Kızım yavrum bu ne sırası?" dediler. Genç bir kız "Teyzeciğim ünlü bir yazarın kitap imzalama günü..." Kadınlar yürümeye devam ettiler, kitaplarını imzalayan yazarın hizasına varınca bir müddet uzun uzun baktılar yazara, durumu anlamaya çalıştılar... Bu arada hizalarına kadar gelmiş olan, soru sordukları kıza dönüp, "Allah canını almasın kızım, bunun için mi bu sıra? Bizim bakkal çırağı daha yakışıklı..." diyerek uzaklaştılar...

Kıymet bilmezlerle dolu bir dünyanın göze en uzak köşelerinde yaşamayı tercih etmeyen sanatçının eseri/eserleri yavan olur. İlk vahyin Nur Dağı'nda Hira Mağarası'nda gelmesi manidar değil midir? Daha anlamlı olanı ise "oku" emrinin Cebrail'in ilk getirdiği söz/cük olmasıdır... Yüreğini o mağaraya dönüştürüp tefekküre dalamayan kişiler sadece piyasa için yazar ve satar eser meydana getiremez... Hele şiir asla!

Uzun zamandır ne hikmetse çok şair ve az şiirden bahsedilir durur... Bunu garipsemekten

vaz geçtim çünkü sanatın merkezinde şiir var, eleştiriler bu nedenle merkeze yapılıyor yani şiire... Sözcüklerin tadının, kokusunun ve renginin şiirde belirginleşmesi buna sebep oluyor... Mallarme "şiir, sözcükler dinidir" diye boşuna söylememiş... Kelimeleri kanatlandıran şiirden başka ne var?

Kahve telvesi bir keder içinde yaşayıp, sevgilinin kirpiklerinden hüzne dokunurken, utandırmadan utanarak bir yetimin elinden tutmaktır şiir... Evlerin saçaklarında, sarkıt sarkıt buzlar misali duran küçücük yüreklerdir şiir... Sevgilinin alınına düşen zülüflerin kor haline gelmesidir şiir...

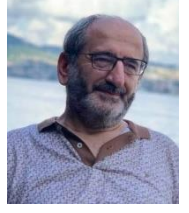
Şair ise adeta sonsuz olduğu vehmini kendine fısıldayan bu çile sarmalında hayatı şiirle örenden başkası değildir... Şair karanlık geceye ay olur, yıldız yıldız gözleriyle, sözcüklerin elinden tutar ya da sözcükler onun...

İnsanın ruhu ve kalbi yani his merkezleri şiirle beslenir... Az sözle çok şey anlatmak olarak özetlenir şiir, sıkça duyarız bunu... Bazen sayfalarca dökülür dizeler, evet şiir uzun olur gerçekten fakat yürek denizinden bir kaç damladır esasında bu dizeler... Her dizede has şiire ulaşmak gayesinin ardında yazılır şiir...

Şiir; bütünlüğü içinde insana farklı ve ruha tat veren bir badeyi içercesine hissettirmesi, adeta dünya içinde yeni bir dünya kurdurması, halinde şiir olur...

Hayatın yükünü insan, insanın yükünü şiir taşır...

ARİF NİHAT ASYA'YA MEKTUP

Hızır İrfan ÖNDER

Sevgili üstadım,

1975 yılında vefat ettiğinde ben on üç yaşındaydım. Kendi kaderine terk edilmiş ücra bir köyde doğup büyüyen bir çocuktum. Köylü bir çocuk olmamın yanı sıra gurbetçi bir babanın da oğluydum. Bu nedenle sizinle yüz yüze görüşmek, tanışmak imkânsızdı. Yaşadığım yer, zaman ve olanaksızlıklar bana bu fırsatı vermemişti. Yazık ki sizi o güne değin eserlerinizden dahi tanıma olanağım olmadı.

Ne zaman Rize İmam Hatip Lisesi orta kısmına 1975 yılında kaydoldum sizi tanımaya başladım. Şiirleriniz ufkumu genişletti, dünyamı aydınlattı. Eserlerinizi okudukça sizi sevdim. Sevdikçe de Daha çok bağlandım. Hayallerinizdeki bir genç olmaya, bir birey olmaya yöneldim. O büyük ülkünüz artık benim de ülküm oldu. Vatan, bayrak ve millet sevgisi içime işledi. Nasıl işlemesindi ki. Özellikle “Bayrak”, “Fetih Marşı” ve “Naat” adlı şiirlerinizi vird edinmiştim. İşte yokluğunun acısını bu noktada hissetmeye başladım. Hüznüm artıkça artı...

En sevdiğim yanlarınızdan biri sanatı toplum için yapmanız. Şiirlerinizle, yazılarınızla kültürümüzü, değerlerimizi ve kutsallarımızı bize sevdirdiniz. “Bir Bayrak Rüzgâr Bekliyor” ile “Dualar ve Âminler” adlı şiir kitaplarınız başucu kitaplarım oldu. Kitaplarınız demişken size müjdeli bir haber vereyim: Şiir kitapları artık hiç satılmıyorken sizin kitaplarınız en az üç dört baskı yaptı. Daha da önemlisi şiirleriniz dilden dile dolaşıyor. Her yerde her zaman şiirleriniz okunuyor. Şiirleriniz hep diri. Ölmüyor! Ölmeyecekler de!...

Bir konuşmanızda “genel olarak sanatta özel olarak da şiirde ne yapmak istediniz?” sorusuna şu cevabı vermişsiniz: “Düne, bugün ve yarına

hitap etmek istedim.” Her şair ilk ikisi üzerinde yoğunlaşmışken siz düne ait olanı yazılarınızda ve şiirlerinizde çok güzel bir biçimde bugüne yani yaşama taşıdınız. Dilin kültürel taşıyıcılık işlevinin işlerlik kazanmasına, dilin kültürel aktarım görevini yerine getirmesine öncülük ettiniz. Minnettarım.

Değerli üstadım,

Kuşkusuz siz Türkün her güzel değeriyle ilgilenirken haz duydunuz. Yurdun güzelliğini, değerini, tarihini, kültürünü tanıyıp tanıtmanın zevkini tatmış ender şahsiyetlerden birisiniz. Metinlerinizdeki ideolojik boyut kanımca Türk gençliğini Türk-İslâm düşüncesi doğrultusunda yetiştirmeyi ve bilinçlendirmeyi amaçlamıştır. Irkçılığa kaçmayan bir Milliyetçilik anlayışını hâkim kılmaya çabanız apaçık görülmektedir. Öyle ki Türk gençliğinin maneviyatını da ihmal etmediniz. “Dualar ve Âminler” adlı şiir kitabınız bu gerçeği doğrulamaktadır. Bu kitabınızda tarih, kahramanlık, din ve sanat duygularını birleştiren şiirler bulunmaktadır. Hele 200 dizeden oluşan Naat’ınız bir harikadır...

Öğretmen olarak verdiğiniz hizmetlerden katbekat fazlasını yazdığınız eserlerle verdiniz. Dört yıl Adana Millet Vekili olarak Mecliste bulunduğunuzu da unutmadık. Emeklilik sonrasında da gazetelerde köşe yazarlığı yaparak halkı ve gençliği bilinçlendirmeye devam ettiğinizi de biliyoruz.

Ölünceye değin ülkünüz doğrultusunda durmadan, yorulmadan çalıştınız. İncancınız üzere yaşadınız.

Size hayranım. Aynı zamanda da müteşekkirim...

Kuşkusuz insanlar sosyal inançları sebebiyle her türlü çileye, cefaya ve mihnete katlanır. Kolay kolay inancını yitirmez, direncini kaybetmez. Bunu çok iyi bildiğinizi ve buna inandığınızı şiirlerinizden anlıyorum. Çünkü şiirlerinizin bir ruhu bir kalbi vardır. Yapaylıktan uzak bir gönül dilidir bu...

Kısaca söylemem gerekirse yazı ve şiirleriniz idealist bir hayat görüşünün ifadeleridir. Şiirinizde bayrak sembolü kullanarak, insanın korunma, sığınma duygusunu yansıtırken aynı zamanda egemen olma arzusunu da dile getirmeyi başarmışsınız.

Bütün bunlar benim(bizim) için çok önemli. Çünkü şair ilkçağ toplumdaki gücünü, otoritesini, başatlığını yitirdi. Ortaçağda da şair toplumsal konumu ve saygınlığını kaybetti. Buna karşın Ortaçağda şair büsbütün toplumdan dışlanmamıştı. Ne yazık ki otorite(yetke-iktidar-erk)hiçbir dönemde şairi ve şiiri tam olarak benimsemedi. Tarihsel süreç içinde şair Platon'un Devleti'nden ve İslam'ın Kitabından dışlanmış olmasına karşın belli bir süre daha varlığını ve itibarını koruyabildi. Ama şairi en çok inciten, yaralayan hatta öldüren ise kapitalist sistemdir. Çünkü tarih boyunca ilk kez şairler çalışmalarının karşılığıyla yaşayamaz hâle getirildiler. Çağdaş toplumda şair hiçbir işe yaramaz oldu. Şair artık ya başka bir uğraş edinmeli ya da açlıktan ölmelidir! Açıkçası modern şair içine düştüğü tuzağa yenik düşmüştür. Topumdan kopuk, içrek, kapalı ve saçmaya(absürde) kaçan şiirler yazmaya başlayan şairleri toplum dışlamıştır. Şair de kendisini dışlayan toplumu büsbütün dışlayarak kendini tatmin etme yolunu seçmiştir. Bu hastalıklı durum devam etmektedir. İşin özü şu: Çağdaş toplumda şairlerin pek bir işlevi kalmamıştır. Artık ne aydınlatıcıdır ne de eğlendiricidir! Şair ya delidir ya suçludur ya sürgündür ya da mahkûmdur!

İşte değerli üstadım. Şairlerin, otorite(yetke), statü(toplumsal konum) ve prestij(saygınlık-itibar) kaybettikleri bir dönemde milletin ve gençlerin gönlünde taht kurmayı başardınız. Fütürist bir yaklaşımla sanki geleceği sezinlediniz. Olacakları bildiniz-okudunuz... Hâl böyle olunca da Milletimizin ve gençliğimizin unutulmazları arasına girdiniz. Bahtıyarım...

Ruhunuz şad olsun...

ÇIKMAZDAYIM

Nefes alamıyorum artık
Yokluğunda
Günüm sancılı
Gecem sancılı!

Uyuyamıyorum geceleri
Sensizlik ıstırap
Yatak diken
Yorgan diken!

Yaşayamıyorum
Senden yoksun
Kalbim kanıyor
Ruhum kanıyor!

Çıkmazdayım, karanlıktayım
Çekip gittiğinden beri
İçim hapisane
Dışım hapisane!..

Hızır İrfan Önder

İSTANBUL

1

Gözlerin neden kızarmış İSTANBUL
Yine başının üstündeki bulutları kim kurban kesmiş?
Ben denizden kaçmış bir sahilim
Rüzgârlarına söylersin Taksim meydanına bugün esmesin
Benim MELTEM adında hanımla bir görüşmem var

2

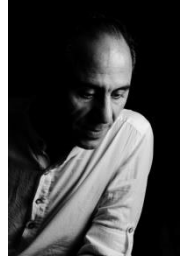
Gözlerin TEBRİZ'dir
Mezarlığına şairler sığınmışlar
Ayakların ALMATI'dır
Hazar'dan uzanıp PEKİN'e doğru
Ve ellerin KARABAĞ 'dır
KARABAĞ ' ı yaman kurtardın
KİM KARDASHIAN'lardan İSTANBUL

3

Fotoğrafın hayalimde parfüm gibi uçuyor
GALATA köprüsünden kendimi açtım
Kaç!!
Bir çift kol sana tırnak arası açılmışlar
Vuracaksan eğer vur gecikme
Beni öldürecekse kendin öldür beni satma
Bu alışverişçilerin terazisi akıllı tartmıyor İSTANBUL

4

Benim silahla ne işim var?
Ben çiçekleri seviyorum İSTANBUL
Benim kafesle ne işim var?
Ben özgürlüğü seviyorum İSTANBUL
Benim cami ile ne işim var?
Ben çocukları seviyorum İSTANBUL
Çocukları- özgürlüğü- çiçekleri
ORTAKÖY meydanına toplayın bu akşam vakti
Beraber dans edeceğiz
Ve göstereceğiz hayatın ne kadar güzel olduğunu
İSTANBUL gibi__

5

Mühendis değilim ISTANBUL
Sana bir yol yapayım
Sen kendin yolsun
Mason değilim ISTANBUL
Sana bir imza atayım
Sen kendin imzasın
Yalnızlığımdan gölgemle konuşuyorum akşamüstleri
Bana bir yol yap
Bana bir imza at
Kurtulayım bu Fars faşistlerin istismarından

6

Sen kimsin ISTANBUL?
Ağırsın dağ gibi
Hafifsin yaprak gibi
Suçların kendinden büyüktür
Masumsun çocuk gibi
Bu şiirimden dışarı çık lütfen
Dışarı çık ceplerimden
Paltomdan
Çantamdan
Kalemimden dışarı çık lütfen
Ne gözlerinin öğrencisiyim
Ne de sesinin mezunu
Sen bana vahyoldun ISTANBUL
Bir akşamüstü

7

Yıllar boyu yüreğimde oturdun- kira vermeden
Yıllar boyu gözlerime sokuldun
- beni görmeden
Gözlerine söylersin beni imtihana çekmesinler
- tahsili çoktan bırakmışım
Gör deliliğimi nereye getirdi gözlerin
Mecnun bana " temkinli ol" diyor
Ve bu kadar dedikodudan dolayı
Tekrar seni seviyorum ISTANBUL
Bu senin suçun değil
Beni âşık yaratmışlar

8

Gözyaşlarım mavileşmiş
Göklere bakıp ağlamaktan
Gözyaşlarım altınlaşmış
Yıldızlara bakıp ağlamaktan

Bırakın!
Generaller savaşımlara gitsinler
Mecnunlar dağlara
Ve sizler...
Sizler üniversitelere doğru
Bana biraz kelime verin
Biraz şiir
Ben ISTANBUL'a doğru gitmek istiyorum
ISTANBUL 'a doğru

9

Bin dört yüz elli üç yılının mayıs ayının yirmi dokuzunda
MEHMET FATİH seni ordusuyla fethetti
Ve beş yüz altmış sekiz yıl sonra
Yani...
İki bin yirmi bir yılının ekim ayının üçüncü günü
MEHMET ÇALĞIN seni şiirle fethetti
Bu iki zaferi küpe gibi kulaklarına as
Ve unutma ki...
Seni yalnız MEHMET ' ler fethedebilir ISTANBUL

"Çalğın MEHEMMED"**Çalğın Mehemed:**

Tebriz doğumlu, Güney Azerbaycanlı Türk şair. İran'da yaşıyor. 13 yaşından beri şiir yazıyor. Son dönem önemli şairlerinden biri olarak görülüyor. Aynı zamanda tezhip ve minyatür sanatçısı. "Elveda", "Yalan Sergisi" ve şiir kitapları ile şiir kuramları üzerine kaleme aldığı "Şiir Kimdir" isimli kitapları buluyor. Özgün dil ve farklı bakış açısıyla kaleme aldığı şiirlerle Türkçenin dikkat çeken şairler arasında yer alıyor.

**ARTHUR SCHOPENHAUER OLMAK
MERHAMET AHLAKIN TEMELİDİR****Işık Tekin MARSAK**

Yapmakla olup bitseydi bu iş,
Hemen yapardım, olup biterdi,
Döktüğüm kanla akıp gitse her şey,
Bir vuruşta sonuna varılsa işin,
Bir anda bu dünyayı olsun kazanıversen,
Zaman denizinin bir kumsalı olan bu dünyayı
Öbür dünyayı gözden çıkarır insan.
Ama bu işlerin daha burada görülüyor hesabı.
Verdiğimiz kanlı dersi alan
Gelip bize veriyor aldığı dersi.
Doğruluğun şaşmaz eli bize sunuyor
İçine zehir döktüğümüz kupayı...

(W.Shakespeare Macbeth Sahne VII)

İhanet edilerek işlenmiş bir cinayetin ardından tahta geçmek uğruna yapılan vicdansızlığın ilk ayak sesleridir bu tirat. Oysa Macbeth'te Schopenhauer gibi düşünüp "kişilik mutluluktur" deseydi trajik sonunu hazırlamamış olurdu. Aslında tüm bu yaşananlar S. Freud'un sözünü kanıtlar gibi "hayat kötülük üstüne kurulmuştur." Schopenhauer'da onu destekler. "Kötü yazgı neredeyse insanın özünde vardır; çünkü insan insana acıların en kötüsünü yaşatır. Bu yüzden mutlu olmak zor değil, imkânsızdır da." Örnek olarak buna kirpi ikilemini gösterir.

Soğuk havalarda yaşayan kirpiler sıcaklık kazanmak için birbirlerine sokulurlar. Fakat kirpilerin bu yaklaşması dikenlerinin birbirlerine batmasına neden olur. Bu da kirpilerin canını yakar. Schopenhauer bunu insan ilişkileri ile özleştirir. Birbirlerinin etrafında olan insanların eninde sonunda birbirlerinin canını yakacağını savunur.

Ona göre en iyi yaşam yalnız, kendi kendine yetebilen, insansız yaşamdır. Hiç kimseye ihtiyaç duymayan insan bilge ve ulvidir. İrade sahibidir. İrade hayatta sahip olunabilecek en büyük güçtür. Bütün iyiliklerimiz ve kötülüklerimiz irademizin eseridir. Kendi iradesini pek çok kez dinleyemeyen insanın, burada yanılgıya düştüğünü söyler. İnsanlığın, delinmiş bir fıçıyı ölene dek su ile doldurmakla uğraştığı örneğini verir. Arzuların peşinde hiç durmadan oradan oraya koşmak beyhude bir çabadır. Mutluluk bir rüyadır. Acı ise gerçek. Özgür-

lük yoktur; özgür olamamak vardır.

İnsan maskeli baloların maske takmış kuklasıdır. Eğer mutluluğun peşinde koşmak yerine acı vermeyeni hedeflersek yaşam bize daha cömert davranıp isteklerimizi elde edebileceğimiz bir hayat sunabilir. Keyfi isteklerimiz ise çoğu zaman bizi düş kırıklıklarına çıkartacaktır. Hep mutlu olacağımızı sanırız. Oysa mutluluk kolay değildir. İçimizde bulmak çok zor, başka yerde bulmaksa imkânsızdır. Mutluluğun tek göstergesi mevcut andır. Çünkü ıstıraplı geçen her anın mevcut sahnesini hatırlamazken acıyı ya da ıstırapı hissederiz.

Son olarak Schopenhauer üç tür aristokrasiden söz eder.

Birincisi "yaş ve kıdem"

İkincisi "servet"

Üçüncüsü "akıl ve bilgidir"

Schopenhauer en çok üçüncüsüne değer verir.

"Her şeye boyun eğdirmek istiyorsan akla boyun eğ" der.

Arthur Schopenhauer her karamsar cümlesinin ardından mutluluğun anahtarını günümüze ulaştırmıştır. İnsanlığın dürüst, merhamet sahibi ve akıllı olmasını hedefleyen sözleri yüz yıllar önceden günümüze dek gerçekliğini korumuştur.

Eğer rüya ile gerçekliği birbirinden ayıran tek şey uyanmaksa Schopenhauer da benim için uyanışın felsefecisidir.

SON SÖZ

Ben senin
 Başına gelebilecek
 En güzel şeyim
 Sen benim
 Son bir sözüm
 Vicdanım
 En değerli anılarımsın
 Gitmeden önce
 Tavsiyelerim
 Olacaksa sana
 Gözlerine iyi bak derim,
 Ayrı düşeceksek bir gün
 Hatıralar boşa gitmesin isterim
 Devamı olacaksa
 Hala güzel şeylerin
 Biriktirmelik daha çok mutluluk varsa eğer
 Yazdım, yaşadım, söyledim
 Diyeceğim bir gün
 Gideceğim...

Kurtuluş ÇELEBİ

KUL TAHTININ VARİSLERİ

Eğik başlı çırpınışlarım var
 Bir bakışta tanıdığım
 Kuğu gölünde kaybolan yanım
 Çekilir kar iklimine...

Köşelerini soğuk kaplar memleketimin
 Ortak olur yılıkaların sevincine özgür keleşim...

Kırkikindi yağmurları çalar bütün kapıları
 Sıçrar damıttığı göze
 Güneş serili yorgun hüznem...

Uğramaz mı terk edilmiş can yüzdüren
 Derdini döşek bilen Kerem'e
 Kederini yorgan çeken
 Dağ deviren Ferhat yine...

Kısacık geliverir... Kendini geriverir perde
 Kifayetsiz hissedenden gönül yangını yüreklerle...

Şirin gelir mi yakarışlar
 Hak etmeyene?

Mihenk örür öz çağdan çağa karat ile
 Aslı elinde küçülür sahte

Dertli derdi bilmez de
 Nida ortak olur mu çıkık çilesine?

Uzar ip çapraşık
 Su eğirir sevdiğine
 Bu boş hengâmede döner başladığı yere

Türkü misafir
 Okşar demi günden güne
 Kul tahtının varisleri
 Yaşar olur efsanede...

İlknur İşcan KAYA

Bir Tütün Duman Çıkartıyor

Haha

Haha

Hahahahahah

Beni bir tütün bilinciyle abartıyorlar
Ablukaya alınmam an meselesi, tard
Edileceğim, ramak
Kala gülmeme, pozitif etekli kızlar
Saçıyor neşelerini, sekiyor bipolarları sonra
E doğru bana
Neşem beni terk ediptir
Kullanıyorumdur, terini silerken kızdır
E doğru bana bakan, göz göze geliniyoruz
Ayna bir ikileme düşünce
Karşılıklı bakışılıyor
Uzaktan el sallayan benim, belki Kadıköy
Belki odadan, görünen benim
Uzaktan sesim geliyor, uzaklar tarafından
sesim geliyor
Sesim uzaklar tarafından bana kadar iletiliyor
Edilgen bir kaos içinde, bu el sallayan benem
Bir tütün duman çıkartırken
Aklıma her şey geliyor
Hiçbir şey bi(çiminde)lincinde

Ali TACAR**YEŞİL DEVRİM**

En iyisi mi sen, yeşil giyme bir daha!
Ağaçlar kızarıverir utancından.
Takvimleri şaşırır da sonra,
Baharın en orta yerine düşer ansızın hazan.
Devrimci parkaların ceplerinde şiirler yarım kalır:
Şiirler ki hakiden,
Şiirler ki, mısra mısra ağırdırlar kurşundan.

En iyisi mi sen, yeşil giyme bir daha!
Unutur akmayı seni seyre dalıp da,
Bir yanından Fırat'ı, Dicle'si öbür yandan.
O yedi yeşil başak solar vaktinden önce.
Kimsecikler anlamaz Yusuf'un rüyasından!
Taşa çalan gerdanlık boğazımda bir yafta:
Sallar durur akrebi,
Yelkovan öbür yanda...
Ve bir gece lal olur,
Senli bin bir özlemi sayıklayan bu ova!
En çok da, gözlerin kadar ıssız...
En çok da gözlerin kadar büyük, Mezopotamya!

En iyisi mi sen, yeşil giyme bir daha!
Bu ruh yolan geceler,
Bu sonsuz pencereler
Ve gereği düşünülmüş büsbütün bu öfkeler...
Ufalanır sıpraleksler senin susuşlarında!
Tülden ve kadifeden gelinlik adımların,
Bastığın kaldırımlar derin okyanuslardan...
Kurşun kalemler kessin, kanatsın ellerimi.
Yalnız Züleyha bilsin bu kanın kıymetini.
Bilmem ki saçların senin hangi türküyeye benzer?
Zahidem'sin bir yanda, öbür yanda Mihriban...

Ve ben hangi ölümün kıyısından,
Bakacak olursam sana;
Ne olur, sen, yeşil giyme bir daha!
Yenik düşer Devrimler,
betondan tanrılara!

Enes CAHAN

Yüksek lisansta tanıştılar Özlem’le. Ne hoş kadındı. “Hayallerimi bile bu kadar güzelleştiriyorsa kim bilir”... Diye geçiriyordu içinden. Ayakları yere basan halleri, insanlara saygı duyarken kendini pas geçmeyişi, fikirlerini şeffaf ve nazik ifade edişi, değer verdiği kişilere yaşattığı o özel olma hissi... Hele neşesi... Zekâ ürünü esprilerini ortama sakince bırakırken ki havası. Özgür kahkahalarından mermi yapıp sıkıyordu kalbine. Hepsini ezber etmişti Âdem. Bu özel kadına eş olmak Dünya’da Cennet’i yaşamak olurdu. Özlem acaba anlamış mıydı? O da Âdem’i böyle sever miydi? Bunun için elinden gelenin en iyisini yapacaktı. Aylardır bu hayalle yaşıyor, Özlem’le paylaşmak için uygun zamanı bekliyordu.

Arkadaşlarıyla hep birlikte gidecekleri film-den sonra hayatında nelerin değişeceğini kendisi de bilmiyordu. Perdede çocuk ve gelin gibi yan yana gelemeyecek iki kelimenin gönülsüz izdivacı vardı. Karakterler arasında, olan bitenin saçmalığına kafası basan tek kişi Ali’ydi. Âdem, Ali’yi överken ötekilere bol keseden saçıp savuruyordu. “Yapılacak iş miydi? Akıl vardı, mantık vardı. Bu ne cehaletti töre diye...Tövbe tövbe...”

Özlem dönüp gülümsedi Âdem’e. Bir tebesümün içinde ne kadar gerçek, ne kadar istihza, ne kadar alışkanlık, ne kadar burukluk olabilirse o kadar doldurup dudaklarına, gülümsedi. Alacağı cevabın eminliğiyle sordu. Burada değil de orada doğmuş, büyümüş olsaydın sen hangisi olurdun Âdem? Bu sorunun aslında şu anlama geldiğini biliyordu: sen hangi adaletsiz töreleri yaşıyorsun?

Aniden sözlüye kaldırılmış çocuk edası ve atlatamadığı şokuyla öylece baktı Âdem. Öyle ya kötülük hep başkalarının elbisesiydi. Kumaşı elalem noterinin memnuniyeti, ipliği ata kurallarının sıkı itaatçiliği olan libasın şekli, boyu doğduğu, yaşadığın yere göre değişiyordu. Beş dakika önce Özlem’le yuva kursak nasıl olur diye sırtan dudakları şimdi hiç hazır olmadığı bir yüzleşmeyle donakalmıştı. Çocukları gelin etmezdi, töre deyip cina-yet işlemezdi, evet. Bu onun doğduğu yerin adaleti

değildi sonuçta. Peki ya evin içindeki adalet? Hayal etti nasıl olurlardı Özlem’le. Özlem’e istediği denklığı verebilir miydi?

Düşündüklerini sesli söyleseydi neler olurdu? Kendisine hizmet eden birinin varlığından mahrum kalırdı. Kendi yaşamının sorumluluğunu almak zorunda kalırdı, Allah korusundu. Düzenli acıkan, giydiklerini, yaşadığı yeri kirleten bir canlıydı neticede. Üstelik çocuk da değildi. Ne güzel atalar pay etmişti işleri; kadına dokuz, erkeğe bir. Ne hacet vardı eski köye yeni âdete. Korkusuz bir kadını neyle oturtacaktı oturduğu yere? Kadın dediğin erinden çekinmeliydi neticede, sanki aynı yastıkta uyumuyormuş gibi. Dışardan eve birlikte girseler de aç karınlarını doyurmayı kadın dert edinmeliydi. Dolabı açtığında kıyafetleri ona temiz ve ütülü gülümsemeliydi. Grip denen şey mesela, erkek geçiriyorsa yatakta yatılması gereken bir hastalık, kadın geçiriyorsa ayakta icra edilen bir spor olmalıydı. Sözü, düşüncesi denk önem arz ederse mesela hatun kişinin, “ben bu evin erkeğiyim” lakırdısıyla son noktayı koyma zevkinden mahrum olurdu. “Büyük haksızlık... Oysa kadınlar” dedi içinden. “Ne güzel gülüyor, ne güzel seviyorlar. Güzelleştiriyorlar her yeri. Güçleri, cesaretleri yüreklerinde, neşeyle ürettiklerinde. İzin verilseydi kendileri gibi olmaya, kim bilir Dünya nasıl bir yer olurdu.” Özlem gibi kadınlarsa hakkı olan şeyler için izin istemezlerdi.

Filmin bitmek üzere olduğunu anladığında Âdem bir karar vermişti. Bu kadar bedeli ödeyemeyecekti. Denk ve sağlıklı bir ilişkiye “özlem” duyacağını bilerek konforunu aşka ve hakkaniyete tercih etti. Yeni bir sorgulama da kapıdaydı. Sevgi neydi ki? Büyük lokma kaçırdığının farkında olarak yutkundu. Farkına varma”mı” gibi yapacaktı; korkuyu örtmeye çalışan “güç” denen gözbağının. O, kültürün biçtiği fabrikasyon elbiseyi giyecekti. Yüksek lisanslı bir kültür ataşesi olarak...

İbrahim SAVAR

“Saksıda çiçek gibi yetiştiriyorsunuz bu çocukları. Sonra da alışkın oldukları pencere kenarından dört parmak uzaklaşınca sararıp soluveriyorlar.”

Hararetle elini masaya vuruyor İsmet. Haklılığın verdiği kuvvetle bütün bardak tabak şangırdıyor. Öteden beri biliriz İsmet’in taşkınlıklarını. Güzin unutmuşu benziyor. Rahatsız oluyor. Bir yandan da telaşla laf yetiştirmeye çalışıyor. Hakan susup yemesine içmesine bakıyor. Talip’le Eyşan kendi havalarında. Biri akademideki son dedikodulardan öbürü geçen yaz gittiği yurt dışı gezisinden dem vuruyor.

Güzin, zamanında onca çabasına rağmen kendisine hiç o gözle bakmayan, henüz evlenmemiş, evlenmeye de niyeti olmayan İsmet’in çocuk yetiştirme üzerine kestiği ahkâmlara katlanamıyor. Çünkü o bugüne bugün varlıklı bir iş insanının iki çocuk anası eşi. Kocasının geniş olanakları sayesinde bütün zamanını evlatlarına ayıran fedakâr bir kadın. Tıpkı İsmet’in tahmin ettiği gibi, iki oğlu için hiçbir zahmete katlanmaktan çekinmez. Ne pahalı alışveriş isteklerini geri çevirir, ne yazı ayrı kışı ayrı tatil önerilerini, ne de arkadaşlarının anneleriyle paylaştıkları yardım gecelerini, dernek toplantılarını ve daha bir dünya şeyi. İsmet’in hınzır gülüşü yalnızca bundan değil. Kendince suç bastırıyor. Biliyorum.

Elbet başka türlü de olabilirdi. Vaktiyle İsmet biraz cesaretini toparlayabilse, Güzin’in gözlerine biraz daha dikkatle bakabilse, o gözlerde yoksulluğuna severek ortak olacak, yaşamı birlikte omuzlayacağı kadını görebilse, şimdi karşısında kendi çocuklarının, o sayıp döktüğü hataları işlemeyen dört başı mamur anası oturuyor olurdu. İpek gömlekler giyip, at nalı büyüklüğünde pahalı saatler takan yağ tulumu bir adamın sonradan görme karısını kızdırmaktan marazî bir zevk almazdı o zaman. Talip, Eyşan’ın bir türlü başlamadığı akademik kariyerin zirvesine yaklaştığını

dolambaçlı yollardan aktarmak zorunda kalmaz; Eyşan, çalıştığı çokuluslu şirketin şubelerini dolaşmak bahanesiyle gittiği ve belki havaalanlarından başka bir yerini görmediği Avrupa kentlerini ballandıra ballandıra anlatmaz; Hakan, işlek zekâsını çarçur edip babadan kalma mülklere konmanın rahatlığı içinde her şeyi boşlayıp kala kala oburlukla tadımcılık arasında yapay bir yaşam rolüne soyunmazdı. Herkes birbirine en göz alıcı yanını gösterip içindeki çürüklerle tamamen kokuşacağı güne kadar yalan bir yaşamı sürdürmezdi. Her şey daha güzel olur, okul yıllarında yedikleri içtikleri ayrı gitmeyen şu altı kişinin, yıllar sonra buluşulan şu sofrada, sohbeti de çok daha içten olurdu.

Ama olmuyor. Zaman, herkesin kişiliğinde onulmaz gedikler açmış, vaktiyle olmayan ya da önemsenmeyen kimi görüş ayrılıkları bilenmiş. Bunu bir tek ben mi görüyorum? Hepimiz de yıllardır planlanan ama sonunda can sıkıcı bir zorunluluğa dönüşen şu buluşma bitsin diye can atıyoruz işte.

“Başka memleketlerde o yaştaki çocuklar dünya turuna çıkıyor. Biz de sanıyoruz ki bizimkiler parasızlıktan yapamıyorlar. Al işte. Her şey var, helva yok. Kendilerini birey olarak görebilmeleri için ne yaptınız bu güne kadar?”

Güzin, hırsla, bu soruyu bekliyormuş gibi yanıt veriyor:

“Hayvan istediler. Sorumluluğunu siz üstle necekseniz olur, dedim.”

Memnun, gülümseyerek yaslanıyor ardına. Bıraktığı etkiyi tartmak ister gibi herkesin yüzüne tek tek bakıyor. İsmet, ilgisiz görünürken nihayet bir cevap buluyor:

“Hayvanları belgesellerden bilir şimdiki çocuklar. Nazına katlanamaz. Kedisi tırmalasa oturur ağlar. Köpeği bir iki hırlasa ödü patlar. Ömür boyu bir daha yanına yanaşamaz. Siz de engel olamazsınız.”

Bu kez ben bakıyorum İsmet’in yüzüne. Halim çok tuhaf olmalı ki halim, neden arayan bir

ifade yakalıyorum İsmet'in bakışlarında.

Aceleyle çantamı karıştırıp defterimi çıkarıyorum. Herkesten izin isteyip birkaç gün önce yazdıklarımı okumaya başlıyorum:

Küçük bir çocuk fırına ekmek almaya gider her sabah, her akşam. Yanları ak çizgili bir pantolon giyer. Çok sever bu kılığını. Askerlerinkine benzer, polislerinkine benzer... Fırın uzaktır. Parayı yuvarlar, sıkar küçük avucunda. Para ya yeşil bir beş yüzlük ya da mor bir binliktir. Kaybetmekten korkar. Yol uzundur çünkü. Say ki tuzaklarla, kuytularla dolu bir ormandır.

Çok yaşlı, pos bıyıklı, elleri çatlak çatlak amcaların salıncağı gelir kimi zaman mahalleye. Fırın yolu üzerindeki boş arsaya kurulur hemen. Yıkık, sıvasız evlerde bir neşe. Üç beş bozukluğu kapalı salıncağın başına koşar. Eğlenceyi buraya taşıyan atın sökülmesini bile zor beklerler. Nihayet kurulur salıncak. Paralar toplanır aceleyle. Pos bıyıklı amca, salıncağı önce eliyle döndürür biraz. Hızını alınca orta yerdeki koldan çevirir bu kez. Çocukların ayakları yerden kesilir. Göğün en alçak gönüllü katına yükselirler. Duvar diplerine sigara saran ihtiyarlar sıralanır. Dışsız ağızlarına bakmadan onlar da yükselirler göğe. Dünyada hep çocuk olarsın, derler. Sevinç her turda katlanır, bütün mahalleyi kaplar. Seyyar satıcılar, kahvede tavla oynayanlar, kapı önünde lafa dalmış kadınlar bile seyre dalar salıncağı.

Fırına giden çocuk da sevinir. Hep yollarını gözler salıncağın. Ne zaman sokağın köşesinde bir kalabalık görse yüreği oynar. Hemen seğirtir arsaya. Pos bıyıklı amcalar, birinde müzik eşliğinde oynayan bir ayı bile getirmiştir. Burnundan halkalı, kocaman bir boz ayı. Ama çocuk görememiştir. Hayıflanır hâlâ. Her seferinde ayı geldi sanır. Korkuyla karışık bir merak sarar dört yanını.

Derken verilen paranın hükmü biter. Kolu tersine zorlar yorgun kollar. Salıncak gıcırdayarak durur. Çocuklar zamanın aceleciliğine şaşarak inler gökyüzünden.

Çocuk avucuna bakar ki para yok! Ne zaman gevşedi parmakları, ne zaman söküldü binlik? Bilemez.

Köşeden bir oğlan sırtır. Harap'tır adı. Böyle isim mi olur, der çocuğun anası. Harap, binliği sallan durduğu yerden. Hınçla atılır çocuk. üreği davul gibi vurmaktadır. Kaçar Harap. Kovalar çocuk. Kovaladıkça hoşuna gider bu üstünlük. Harap çirkefin biridir çünkü. Maç yapanların topunu patlatır, yakaladığı farelerle kızları korkutur. Birinde takla atmayan güvercinin kafasını bile koparmıştır. Harap'ı kovalamak: Büyük iş! Ne fırın, ne ekmek, ne binlik, ne anası... Hiçbiri kalmaz aklında.

Peş peşe caddeyi geçerler. Değirmene giden sokaktan yukarı, karpuzcunun köşeden aşağı, dar yolu geçip bu kez diğer caddeye çıkarlar. Ne Harap gözden kaybolur, ne çocuk vazgeçer. Otobüs bekleyenler döner bakar, işten dönenler bakar, dükkân önü süpürenler bakar. Bir yandan korkmaya başlar çocuk. Ev çok gerilerde kalmıştır. Bulabilir mi? Bulur elbet. İşte şu marangozu tanıyor. Oyun tahtası almıştı geçen yıl.

Harap birden kaybolur. Sağdaki çıkmaz sokaktan başka yol yoktur. Şimdi yakaladım, der çocuk. Tam köşeyi dönüp çıkmaza sapacakken Harap kapkara, boynu dikenli bir köpekle çıkar ortaya. Ne yapacağını bilemez çocuk. Onca yolu koşmamış, kan ter içinde kalmamış gibi kaçar gerisin geri. Dikenli köpeğin hırıltısı gelir kulaklarına, nefesi değer ayaklarına. Yokuş aşağı, yokuş yukarı, yüreği yarılasıya koşar. Gücü tükenir bir yerde. İyice yaklaşmıştır ardındakiler. Tam sıcak dişler topuklarına gömülürken bir de bakar ki binlik avucunda. Salıncak yeniden dönmeye başlamış. Derin bir soluk çıkar ağzından.

Harap hâlâ köşededir. Sırtması üşütür. Avucunu sıkar çocuk. Fırına yollanır yeniden. Acelesi vardır. Salıncak gitmeden ekmeği eve bırakıp dönmelidir. Harap bir ıslık çalar. Dikenli köpek çıkıverir bir delikten. Uslu uslu, fırına giden çocuğu takip ederler. Çocuğun bir gözü hep arkadadır.

Defterden başımı kaldırdığımda İsmet'in "eee?" diyen gözleriyle karşılaştım. Güzin konunun dağılmasından memnundu. Diğerleri de dinlemişti. Bir açıklama bekliyorlardı.

Yazının başlığını okudum bu kez: KÖPEKTEN HERKES KORKAR.

İNCELİKLER SİLSİLESİ

Ayşe ALGÜN

En görkemli sandıkları açılır yaşamın... Sözcüklerin tılsımı dağılır bin parçaya... Günlerin hesabı yapılmaz bazen. An yaşanır an kucaklanır kundaklara. Kaybolan benliğimizi alıp giden savaştır esasında. Ruhumuzu yaralayan... Büyük debdebelerden sona kalan ağır bir yaşamışlık ve kocaman yıkıntının kabullenişleridir.

Kimliklerimizin Araflarında kaybolup kendimizi diyar diyar gezerken, Sonra dönüp sığ yanlarımıza, Yok olduğunu zannettiklerimizi sağ salim buluveririz.

Aynalardan yansıyan ışık merceklerini toplar gibi huzme yayılıyor gönüllerin iklimine. Sarmaşıklar gibi dallanıp budaklanırken korkularımız, kederlerimiz ve yalnızlığın ayak sesleri uğulduyor hücrelerimizde...

İçimiz yangın yeri koyup ellerimizi derin kuşukların gölgesine unutilan bedenlerin kimsesizliğine mahkûm ediyoruz saatleri.

Hayallerin uçsuzluğunda kurup soframızı, alın çizgimizi katık ederek bağdaş kuruyoruz yalnızlığa.

Adı sanı duyulmayan sevinçlerimizi ballandırarak anlatarak ruhumuzu dizginleme telaşındayız. Dost düşman demeden günahın izleri taşırken bedenler, hala masum bakışlar kalmış hatırlanacak. Unutilan kader yazgısının, yolların taşlı sapa çıkmazlarında açılan bembeyaz çiçekler karşılıyor yaslarımızı.

Bir yudum huzur kana kana içtiğimiz... Yüreğin yokuşlarında nefes nefese kalan en ağır ceza korkaklığın tortusu. Elimiz yüzümüz kir pas içinde neredeyiz biz?

Alnımın ateşini dizginleyen soğuk pütürlü bir yaz akşamında ateş böceklerinin ısıltısını hissediyorum... Bir ışık olsa kayıp kentin üzerindeki tozları silkeleyen. Çocuksuluğun kara yosun bağlamış bilinmezliklerinde her şeyi kendime dert edinip zamansız telaşlar biriktiriyorum. Beklemek çok yoruyor geleceğin yazgısını çözememenin girdabı en çok ta... Şarkıların huzmesinden payımıza en çok kaçırılan zamanların çığlığı duyuluyor.

Müptezel yalnızlıkla dönüyor kalbim her attığım adımda. Kimse düşlerine yetişemez biliyorum. Kimse her kitabı okuyamaz her filmi izleyemez. Başkasının hayallerine yelken açamaz. Oysaki seninle sevdâ olmak vardı. Her gülüşünde şenlenmek, durup gün doğumlarını hatırlamak, ruhunun yumuşaklığında okşamak sevginin tüm hücrelerini...

Ey ömrün el güzel aldanışı... Sevgini ince kederlerle örmeden önce aşkın doğum sancısını bekle. Çekilen onca acıdan geriye düğümünün çözülüp zarif kuşatmaların sardığı anları... Hayata merhaba demenin ilk ağlamaklı yanlarını...

Tekrarı yok hayatın. Yapmacık gülüşlere, sahte kıvrımlara ayıracak vakit yok artık. Dönüştür mutlu fotoğrafları mutlu anları. Yaşanılacak çok zaman var. Rastlantılarla karşılaşılacak birçok yüz, dokunacak birçok yürek. Hadi diyecek bir dost sesi...

A•KALEMLER

Sahibi : S.TUNÇBİLEK

G. Yayın Yönetmeni: Selim TUNÇBİLEK

Y. İşleri Müdürü: Mehmet TUNÇBİLEK

Kamu kaynaklarından abone kaydetmez.

Adres : Gesi Cumhuriyet Mah. Çarşı Sokak Tunçbilek İş merkezi No:4/B-C Melikgazi - Kayseri

İki Aylık Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Yıllık Abone : 60 TL.

Kurumsal Abone :100 TL.

Baskı : Geçit Ofset

Satış : www.epazardanal.com

E-posta : akalemlerdersigi@gmail.com

